

Den i første Stykke af Paragrafen omtalte Gruppering af Sygdommene frembyder for saa vidt ingen videre Bæmskelighed, som Alle med Hensyn til de Sygdomme, der findes nævnte der, ere enige om, at saa snart der foreligger enkelte Tilfælde af dem, kan man være sikker paa en Epidemi, hvis man ikke er saa heldig at stoppe den i Oplobet. Det er Sygdomme, som i Almindelighed have i sig selv en saadan epidemisk Karakter, at man i alle Tilfælde altid maa frygte en Epidemi, om end jeg vil sige, at en saadan ikke absolut nødvendig maa paafølge; man har Tilfælde af sporadisk Kolera osv., men det er dog i alle Tilfælde Undtagelser, og det stiller sig i det Hele saaledes, at saa snart der foreligger enkelte virkelige Tilfælde af disse Sygdomme, maa man være sig bevidst, at hvis man ikke strider ind og ikke er saa heldig at forebygge det, har man en Epidemi, og saa har man en farlig og i sig selv ondartet Epidemi paa Halsen. Altsaa, det maatte foreskrives ved disse Sygdomme, at saa snart enkelte Tilfælde vise sig, skal offentlig Behandling finde Sted. Det synes mig at være klart. Men med Hensyn til den anden Klasse Sygdomme tror jeg, det vilde være for vidtgaende, om man strax, saa snart der viser sig enkelte Tilfælde, tager fat paa samme Maade som ved de førstnævnte Tilfælde og strax sætter Alt det i Scene, som henhører til den offentlige Behandling af Sygdomme. Der er nemlig, hvis jeg ikke har meget misforstaaet de Forhandlinger, der have været førte med de Sagkyndige i den Anledning, den meget væsentlige Forskjel, at medens det strax er givet, at saa snart man har et eller to Tilfælde af de i første Stykke omtalte Sygdomme, har man en farlig og ondartet Epidemi paa Halsen, som man maa værge sig mod med de bedste Midler, man har, nemlig offentlig Behandling, gjælder det ikke om de i det andet Stykke omtalte Sygdomme. Man veed ikke der, naar de første Tilfælde foreligge, om det overhovedet bliver en Epidemi; det kan godt være, at det slet ikke bliver det. Man har i store Byer, som f. Ex. Kjøbenhavn, saa at sige altid enkelte Starlagensfebertilfælde, enkelte Difteritistilfælde osv., og dog falder Ingen paa, at man derfor kan siges at have Epidemi. Altsaa, det, at der kan forekomme et Par enkelte Tilfælde af saadanne Sygdomme, er ikke

en Gang noget Tegn paa, at man faar en Epidemi af den Art. Tværtimod er det endogsaa meget ofte Tilfældet, at det ikke bliver til en Epidemi, at det indskrænker sig til disse Tilfælde. Dertil kommer fremdeles, at det endnu mindre er afgjort, at det vil blive en særlig ondartet eller udbredt Epidemi. Der kan jo blandt disse Sygdomme være mange, f. Ex. Starlagensfeber, der maasse nok kan blive til en lille Epidemi, men som hverken ved den Udstrækning, den har, eller ved Sygdommens Ondartethed har noget saadant Foruroligende ved sig, at det kunde retsærdiggjøre, at det hele Apparat bliver sat i Værk, som man kalder offentlig Epidemibehandling. Derfor er man gaaet ud fra, at det ikke var muligt at ordne den Sag anderledes, naar man vil indrette sig paa en Maade, som stemmede med de virkelige Forhold, og saaledes, at man maatte sige: Undertiden vil der ingen Anledning være til at sætte den offentlige Epidemibehandling i Værk i slige Tilfælde, og undertiden vil der være det. Det kommer noget an paa, hvorledes Sygdommen optræder, om den er ondartet, og om den udbreder sig osv. Derfor mener jeg ogsaa, at det vil naturligen stille sig saaledes, at der i Reglen ikke vil være saa stærk Hast med at faae Bestemmelse tagen om disse Sygdomme. Det vil i Reglen ikke komme an paa Timer eller Sligt, det vil sædvanligvis være ligefrem nødvendigt at se det an i nogle Dage i det Mindste og sommetider længere endnu, forinden man kan afgjøre, om der foreligger et Tilfælde, hvor der er Anledning til at sætte den offentlige Epidemibehandling i Værk. Derfor tror jeg, at den Forstift, at der skal gjøres Indberetning til Justitsministeriet, ikke egentlig vil foranledige nogen videre Bæmskelighed, men jeg vil tilføje, at der jo i ethvert Tilfælde gives et Middel, der kan benyttes i paatrængende Tilfælde, i det næste Stykke af Paragrafen, hvor det er sagt, at Sundhedskommissionen foreløbig kan træffe alle til offentlig Epidemibehandling henhørende Foranstaltninger, saa kan der bagefter blive gjort Indstilling til Justitsministeriet, for at Spørgsmaalet kan blive endelig afgjort. Jeg skal i denne Forbindelse bemærke, at Grunden til, at Afgjørelsen er henlagt til Justitsministeriet i det i § 2, 2det Stykke, omtalte Tilfælde, og at der forsaavidt er gjort Forandringer i den nu bestaaende Ret, hvor